

KAPITOLA DVA

Pamatuju se, kdy to řekla poprvé.

Bylo po vysvědčení, máma mě pochválila, ale tak nějak vlažně. Mám tři dvojky, z matky, z hudebky a z tělocviku (bůhví proč). Obyčejně jsme dobré vysvědčení oslavili zároveň s mým a tátovým svátkem, oba jsme Hynkové, prvního února. Tentokrát to vyšlo na neděli, tím líp!

Těšil jsem se, že něco dostanu, nějaký malý překvapení, jako vždycky. Loni to bylo vejce, z kterého se ve vodě vyklubal dinosaurus. Když je svátek, máme i sváteční večeři. Byl jsem si jistej, že táta přijede.

Ale to se nestalo. Den před svátkem nás máma vzala k babičce, že u ní přespíme. Nejezdíme tam moc často, je to dálka, jiný město. Navíc babička pořád chodí do práce, do kanceláře, a nemá na nás moc času.

„Jdu do obchodu,“ řekla tehdy máma. „Přivezou mi zboží.“

Zdála se mi nějaká divná. Vypadala unaveně a měla červené oči. Jenže tak vypadá často. Říká, že má starosti – o obchod, jestli ho udrží, o peníze. Peníze jsou pro ni hodně důležitý. S tátou se kvůli nim často hádali, nakonec už nám to ani nepřišlo, když začali křičet, šli jsme s Klárou do našeho pokoje.

Začal jsem hrát nějakou hru, střílečku, a hned jsem byl jinde, utekl jsem od všeho. Klára si vždycky povídala s panenkou, říkala něco jako: „Nám to nevádí, vid? Nám je to jedno, my nic neslyšíme...“

Tu sobotu jsme teda šli k babičce, dojeli jsme tramvají zrovna k večeři. Jídlo bylo dobrý, maso na kmíně a těstoviny, ale jinak nás to u babičky moc nebaví, co tam máme dělat? Nakonec vždycky koukáme na filmy a jdeme na procházku. To je ta největší otrava, babička se ptá na školu, a co je u nás nového, co táta a máma...

Já bych to moc neprobíral, ale Klára vykecá všechno, že táta práskl dveřma, že mu máma nadávala... To má babička oči navrch hlavy. „Ale ale, vážně? A co bylo potom?“

Co vím, babička tátu moc nemusí. Nechtěla, aby si ho máma brala.

„Mohla sis to jinak zařídit!“ řekla jednou. „Kdybys byla počkala... Ale to ty ne, pořád jen Hynek, Hynek! A teď to máš. Vytluokáte klín klínem. Vystudovala jsi – a jak to dopadlo? Ten tvůj sekáč...“

Že má maminka second-hand, to babičku mrzí. Dřív máma pracovala v kanceláři, ale ten podnik skončil a jiný takový místo nenašla. Pronajala si krám na Pobřežní, má tam oděvy pro děti, od narození do patnácti. Má i e-shop a to jí pomáhám ty věci balit. Mně to nevadí, nosit věci ze sekáče, kolikrát vypadají jako nové a jsou i značkové. To jen babička vzdychá, že chodíme jak socky.

U babičky jsme teda přespali, pustila nás až v poledne, po obědě. Dala mi k svátku stovku. Tak jsem jí dal pusu, bez potíží, jinak to moc rád nemám. Máma seděla u televize, když jsme přišli. Obyčejně se ptá, jaké to u babičky bylo, ale tentokrát neříkala nic. Měla před sebou láhev vodky a skleničku. Myslel jsem, že je to kvůli svátku, občas si s tátou nalili, když se něco oslavovalo.

„Udělej si úkoly!“ řekla jenom. „Padej!“

„Já žádný nemám,“ řekl jsem. Byla to pravda, napsal jsem úkoly v pátek odpoledne, dělám to tak vždycky, abych měl volný víkend.

„Tak se uč. Uč se, potřebuješ to!“ křikla.

To se jako mám připravovat na tělocvik? Nebo zpívat? A matyka? Úkol jsem napsal, tak co. Matyku se se mnou učí táta, když něčemu nerozumím, vysvětlí mi to.

„Mami a co náš svátek? Táta se ještě nevrátil?“ zeptal jsem se.

Teď zvedla máma hlavu. Nekřičela. Ale mluvila takovým divně studeným hlasem:

„Svátek. To víš, ještě budem slavit svátek!

Jsi jako on. Jmenuješ se po něm, vypadáš jako on a trápíš mě taky jako on!“

Nechápal jsem to. „Mami...“

„Svátek nebude! Už nikdy! A všechno bude jinak, rozumíš? Táta od nás odešel. Nejspíš se už nevrátí.“

Stáli jsme tam jako opaření. Klára začala brečet, máma ji vzala na klín. „To nic, panenka. Bude nám bez něj líp. Uvidíš.“

„Ale mami!“ vykřikl jsem. „Nerozumím tomu! Proč táta odešel? Proč?“

A tehdy to řekla. Poprvé...

„To kvůli tobě. Kvůli tobě!“

